

САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА

заможні громади —
квітуча держава

www.partiya-sud.org.ua

№ 5-6(7-8)
травень-червень
2010 р.

ЩОМІСЯЧНА ГАЗЕТА. ВИДАЄТЬСЯ З 2009 РОКУ. РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВИДОЦТВО КВ №14839-3810Р ВІД 26.01.2009 Р. ПРОГРАМНА ЦІЛЬ — ОБ'ЄКТИВНА ІНФОРМАЦІЯ З ПИТАНЬ ВСЕБІЧНОГО РОЗВИТКУ САМОВРЯДУВАННЯ

«ШВИДКА...» ХВОРИЄ

с. 2

Служба екстреної медичної допомоги в столиці занедужала. Як стверджують її представники, зокрема, головлікар Київської станції «Швидкої допомоги» Анатолій Вершигора, вона страждає від безвідповідальності пацієнтів і фінансової недостатності. Лікувати її взялася київська мерія...

ПУЛЬС ПАРТІЇ

с. 6

...якщо держава не справляється, треба брати справу у свої руки. Нас багато, нам це під силу. У нас активна життєва позиція. Є проблема — розв'яжемо, в образі не дамо. Знайомтеся ближче й приєднуйтеся!

ПАРК ЧЕРНОВЕЦЬКОГО ПЕРІОДУ-2

с. 8

Факт відсутності в компанії ордера, нібито підтвердили і в мерії Києва, стверджуючи, що ніяких дозвільних документів на вирубку дерев, представникам «Ярусу» вони не видавали...

ОДИН ЗА ВСІХ І ВСІ ЗА ОДНОГО

с. 9

Перші асоціації, які виникають, коли нам кажуть про Швейцарію, це пасторальні гірські пейзажі, шоколад, годинники і найнадійніші в світі швейцарські банки. І місцеве самоврядування.

«ШВИДКА...» ХВОРИЄ

ЛІКАРІ РЯТУЮТЬ СВОЮ СТРУКТУРУ ЗА РАХУНОК ЖИТТІВ ПАЦІЄНТІВ

Служба екстреної медичної допомоги в столиці занедужала. Як стверджують її представники, зокрема, головлікар Київської станції Швидкої допомоги Анатолій Вершигора, вона страждає від безвідповідальності пацієнтів і фінансової недостатності. Лікувати її взялася київська мерія. В результаті, з'явилися нові правила виклику «Швидкої допомоги». Більшість ЗМІ, особливо телеканали, розповіли про подію в такому ключі: раніше лікарі страждали, їздили даремно, тепер же все буде краще й швидше. І лише деякі зважилися відзначити, що нові правила, м'яко кажучи, захищають інтереси лікарів, але — не пацієнтів.

Отже, якщо мер підпише документ, то «Швидка допомога» у місті Києві відгукнеться не на кожен виклик. Перелік симптомів, за яких вона приїде, стислий: судоми, втрата свідомості, кровотечі, біль в животі, блювота, проблеми при вагітності. До інших хворих навідаються або «Невідкладна», або взагалі дільничний лікар. Вирішувати буде диспетчер, за інструкцією. «Невідкладна» зобов'язана прибути

протягом години. Термін подорожі дільничного лікаря додому до пацієнта не регламентований, хоча хтось називав цифру в «3 години».

Найбільш резонансний пункт — «Швидка» не виїде на високу/низьку температуру й високий/низький тиск. Це або «Невідкладна», або дільничний лікар. Однак у будь-якому медичному довіднику зазначено, що ці стани можуть бути провісниками загрозливих життєвих станів (інфаркт, інсульт), коли потрібна екстрена госпіталізація.

Загалом, при температурі й тиску, можна й потерпіти годинку в очікуванні «Невідкладної». Але бригада цього виду медичної допомоги укомплектована погано, у тому числі й лікарями. Машин — мало, співробітників — теж. Навантаження на неї виростає, як мінімум, удвічі. До якихось пацієнтів вона добереться за годину або раніше, до якихось — годин за 5-7. За таких обставин, як ви розумієте, померти нескладно. До того ж, залишається відкритим питання, чи буде «Невідкладна» мати право госпіталізувати пацієнта?

Це один тривожний нюанс. Нові правила прив'язують людину до міс-

До речі...

... У 2009 році в Білорусі померла жінка, не дочекавшись «Швидкої допомоги». Через плутанину, який по району бригаді їхати, лікарі прибули через 20 хвилин. Дільничний і медсестра, які прийшли раніше, нічим зарадити не змогли.

ця її реєстрації. Чи поїде «Швидка» на пляж або на шосе — сумніви беруть, а от те, що «Невідкладна» не стане обслуговувати «чужих» — скоріш, факт, адже вона обслуговує тільки за місцем проживання. На кого сподіватися тим, кому стане погано на роботі або в дорозі — неясно. Напевно, на Бога. Тому що виклик комерційної «Швидкої», що виїжджає за будь-яких симптомів, обійдеться від 600 до 1,5 тисяч грн. При середній зарплаті трішки більше 2000 грн витрати є обтяжливими. На-

томість приватні клініки й медслужби відчують, нехай і незачне, але приємне зростання прибутків.

Тим часом, київська мерія продовжує запевняти, що правила виклику «Швидкої...», від 2010 року, поліпшать якість медичних послуг. Про це заявили й Леонід Черновецький і його екзаступниця Алла Шлапак.

Тоді чому все робилося майже потай? Як справедливо зазначає один з депутатів Київради, нові правила репрезентують точку зору лікарів і максимально орієнто-

вані на їхні інтереси. Проект не був навіть винесений на громадські слухання. Зрозуміло, думкою хворих також ніхто особливо не цікавився. Та й у Мінздраві його сприймають насторожено. Офіційний прес-реліз від 23 червня говорить: «Створення правил надання екстреної медичної допомоги, окремо для кожного регіону, не відповідає сучасним вимогам і може негативно вплинути на ефективність надання медичної допомоги населенню України». У кулуарних бесідах представники відомства висловлюють думку, що пацієнти цілком можуть і до суду подати. Можливо, міністерство їх підтримає. Залишається припускати, чим керувалися в мерії, коли виписали лікарям «звільнення» від викликів на високі температуру й тиск. Кому, як не лікарям, знати, до яких наслідків може призвести неухильність до таких симптомів. Тим більше, сама людина, найчастіше, не може оцінити тяжкість свого стану. Це — справа лікаря. І посилання на світовий досвід тут не вельми доречні: в усьому світі до хворого їде все-таки «Швидка», а не фельдшер.

Так що, порятунок хворих — справа рук самих хворих.

Однак імовірність помилки або недбалості зростають багаторазово. І замість того, щоб зібрати кошти на необхідну столиці «Швидку допомогу» або раціонально витратити наявні, столична влада воліє витратити гроші на пам'ятники, розваги або мало кому потрібні акції, а проблеми лікарів вирішувати за рахунок пацієнтів, штучно скорочуючи кількість виїздів і перекладаючи навантаження (люди не стануть хворіти менше) на поліклініки, які й так захламуються від понаднормових навантажень.

Які наслідки можуть бути? Звичайно, ніхто не мітингуватиме: не ті настрої, та й опозиція чомусь звертає замало уваги на актуальну проблему. Рівень захворюваності в Києві знизиться за рахунок формального поліпшення звітності. Рівень смертності — скоріш, зросте.

Можливо, це варіант природного відбору? Нехай залишаються міцніші. У такому випадку, чому влада забуває, що й «Швидка», і сама мерія існують на гроші платників податків?

Запитати яких про «Швидку» — не вважають за потрібне.

Лілія Брудницька

ФАКТОР ЧАСУ

Гадаю, що перенесення дати виборів до місцевих рад, при всьому негативі цього факту, тим не менш, для молоді партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА — це подарунок долі. Подаровано самий безцінний та непоправний ресурс з усіх існуючих — час. Час для якісної підготовки до виборчої кампанії (яка до речі — раз на п'ять років). Але ж є і партії, для яких переніс цих виборів — це велика шкода.

І всі активісти та члени партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА повинні проявити креативне мислення, аби якісно трансформувати свою молоду партію: перейти з розряду громадської самоорганізації, до розряду місцевого самоврядування.

Перш за все, необхідно усвідомити плюси і мінуси партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА, аби визначитись — на чому сфокусувати зусилля.

ПЛЮСИ:

ПЕРШИЙ плюс я вже назвав — це додатковий час на підготовку до виборів.

ДРУГИЙ плюс витікає з базового принципу, що партія базується на трьох китах — голови ОСББ, ЖБК та ОСН — та їх щоденна праця на користь своїх громад автоматично працює на авторитет партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА.

ТРЕТІЙ плюс, це відсутність негативу від перебування у владі (як в законодавчій, так і виконавчій).

ЧЕТВЕРТИЙ плюс, незалежність від спонсорів-олігархів, що тягне за собою відсутність коштів, але розв'язує руки для маневру та креативності в роботі з виборцями. Найважливіше, дозволяє вірити в те, що передвиборчі обіцянки реальні і будуть виконані, та в Україні можливо наведення ладу, адже після виборів не прийде віддавати борги та відпрацьовувати кредиторам.

П'ЯТИЙ плюс, наявність чіткої електоральної бази за територіальним принципом, що дає можливість не розпиляти зусилля і кошти, а сконцентрувати їх на вузькому напрямі.

ШОСТИЙ плюс, фінансування тільки за рахунок партійних внесків, як принцип самодостатності.

СЬОМИЙ плюс, це те, що партія формується не на ідеологічних засадах, а на корпоративних. Тому політична партія в своїх лавах може об'єднувати людей різних поглядів.

МІНУСИ:

ПЕРШИЙ та **ДРУГИЙ** мінуси нероздільні — нам не вдається налагодити принцип самодостатності. Це повний і своєчасний збір партійних внесків. Адже це фундамент партійної незалежності. Також, підписка на партійну газету знаходиться у стані розвитку, тому повільно зростає наклад і не достатньо рекламується партія.

ТРЕТІЙ мінус. Виходячи із специфічної орієнтації партії, на початковому етапі існування (самоорганізація населення), необхідні і особливі методи роботи з цільовою групою (активістами ОСББ, ЖБК, ОСН). Ці методи, виділяли б партію САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА серед інших партій.

ЧЕТВЕРТИЙ мінус, невідомість партії. Адже партія САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА зареєстрована одночасно, з рядом «перекуплених» і «перереєстрованих» партій, як приклад, партія «Фронт змін», партія «Єдиний центр», та інші. Рівень відомості — порівняйте самі, виходячи з різниці в підходах до фінансування.

Перерахувавши плюси та мінуси, ми тверді в рішучості не зупинятись на досягнутому, а впевнено йти до наміченої цілі — прихід до влади.

Хочемо поділитись планами на майбутнє.

Пропоную універсальну форму роботи, щоб вона давала реальні результати в партійному будівництві.

ПО-ПЕРШЕ, вдосконалити роботу з головами ОСББ та ЖБК, які вже є членами партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА. Для цього необхідно проводити навчання, круглі столи, тренінги, під час яких знайомити, як з нерегульованими моментами Українського законодавства, так і позитивним досвідом у вирішенні нагальних проблем, а саме:

— земельними питаннями, що стосуються прибудинкової території ОСББ та ЖБК (приватизація, експлуатація, тощо);

— застосуванням передового досвіду енергозберігаючих технологій в господарстві ОСББ та ЖБК;

— систематизації правил ведення бухгалтерського та податкового обліку, проведення консультацій з цього приводу.

Як результат, напрацювання конкретних пропозицій з даних питань до представників законодавчих та виконавчих гілок влади.

Таким чином, можливо створити умови, аби інші голови ОСББ та ЖБК побачили зиск від партії і приєднувались до неї.

ПО-ДРУГЕ, організувати від Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА центри

юридичної підтримки, де голови ОСББ та ЖБК отримуватимуть консультації та юридичний супровід з представництвом в судах різних інстанцій.

ПО-ТРЕТЄ, поширити практику вивчення закордонного досвіду в країнах з високорозвинутою схемою самоврядування. Перший етап — через газету «Самоврядна Українська Держава». Другий етап — направляти голів ОСББ та ЖБК на навчання за кордон.

ПО-ЧЕТВЕРТЕ, розвернути агітацію за створення ОСББ в «ЖЕКівських» будинках, та залучення їх активістів до партії. Тут партійні осередки повинні працювати, як ресурсні центри за створення ОСББ. Провести ж фронтальну агітацію в будинку — це один день. І що дуже важливо — ця агітація буде непрямою і з конкретним змістом.

ПО-П'ЯТЕ, власними діями та з допомогою газети «Самоврядна Українська Держава» доводити до відома кожного громадянина України, що, якщо його інтереси будуть знехтувані, він має можливість звернутись до Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА за захистом і завжди отримає підтримку.

Громадяни України, які читають цю статтю, та хто має власне бачення в покращенні партійного будівництва Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА, пишуть до нас, телефонуйте.

Бажаючи змін на краще в нашій державі, приєднуйтеся! Часу обмаль. Такого безцінного часу.

Віктор Бичихін

СПЕКОТНЕ ПОЛІТИЧНЕ ЛІТО

ПИТАННЯ ПРО МІСЦЕВІ ВИБОРИ — ПЕРЕВІРКА ВЛАДИ Й СОЦІУМУ НА МІЦНІСТЬ

Сезон відпусток — час відпочинку. Для більшості. Але цього року — не для політиків. Наприкінці червня Конституційний Суд виніс вердикт: перенесення марафону на 2011 рік, як передбачалося раніше, не відповідає Основному закону. Президент Віктор Янукович, зі свого боку, заявив: «На 99,9%, що будуть вибори вже в жовтні». Начебто слід готуватися. Але правил марафону — немає. Зате є відразу кілька законопроектів щодо внесення коректив у виборчу систему. Усе це обіцяє спекотне за напругою пристрастей політичне літо. Й основним каталізатором дискусій стануть нові правила проведення цієї кампанії. На жаль, широка громадськість не поінформована належним чином, які зміни ухвалюватимуться. Проекти обговорюються в експертних колах, рядовий виборець мало що знає про підготовлені корективи, хоча вони безпосередньо стосуються всіх громадян країни. Отже, громади ризикують дістати «кота в мішку». Однак, у кожному мішку є діри, крізь які просочуються крихти інформації.

Крісла гуртом і в роздріб

Корективи в існуючі правила місцевого марафону готуються справді суттєві.

Одна з них — зміна самої виборчої системи із пропорційної на змішану. Розглядалися два варіанти: або 50% депутатів у місцеві ради всіх рівнів — від партій, а 50% — від мажоритарних округів, або до сільських й селищних рад кандидати балотуються винятково за «мажоритаркою», а до міських, районних й обласних — за змішаною (половина від партій, половина — від округів). Скорочення частки «пропорційників» у представницьких органах влади на регіональному рівні — це адекватна відповідь на потреби й запити соціуму, причому відразу з кількох причин.

Місцеві вибори за пропорційною системою в Україні відбулися у 2006 році. Суб'єктами процесу були політичні партії й блоки, що, як передбачалося, вкрай ускладнить «грошовим мішкам» доступ до важелів влади, а також зламає корупційні схеми. Реально вийшло з точністю до навпаки. «Відрив» депутата місцевої ради від округу й виборців, автоматом підсилив залежність народного обранця від рідної партії.

Тому відновлення «прив'язки» депутата місцевої ради до конкретного округу можна тільки вітати.

Підводні камені новацій

Однак чий саме інтереси будуть захищати депутати-«мажоритарники», залежить насамперед від громади. Точніше, від її структурованості й активності. Адже коли запроваджувалася пропорційна виборча система, у політикумі існувала практика «купівлі» округів. Одномандатні округи — невеликі, витрати на передвиборчу кампанію помірні,

натомість членство в місцевій раді дає можливість захистити бізнеси-інтереси. Та й самі партії вищої ліги, що мають у розпорядженні значні фінансові ресурси, завжди не проти розширити своє представництво за рахунок «мажоритарників».

З іншого боку, регіональна бізнес-еліта спробує сформулювати своє лобі в місцевій раді, без огляду на партію й без мети увійти до неї. Це добре і погано водночас. Позитив у тому, що місцева ділова еліта буде сприяти появі й становленню партій і суспільних рухів із сильною «прив'язкою» до округу. Негатив полягає у високій ймовірності комерціалізації місцевої ради, особливо сільської.

Особливо коли зважити на те, що існує можливість для кандидатів балотуватися відразу в кілька рад різних рівнів, і навіть — одночасно по одномандатних округах і від політпартій (за списком). На перший погляд, безневинна новація. Але вона може привести до того, що на місцевих виборах спостерігатиметься явно нездорова, роздута конкуренція. Та й навряд чи люди, що йдуть за партисписком, серйозно перейматимуться вирішенням проблем виборців у мажоритарному окрузі, де паралельно висуватимуться і депутати. До того ж, розклад кандидатів, співвідношення політсил, конкурс програм і ініціатив за таких умов навряд чи відповідатиме реальній ситуації в регіоні й — відзначимо, важливий момент! — реальним потребам населення. Люди просто заплутаються в мішанині гасел, осіб і передвиборних сувенірів. Не кажучи вже про те, що коли якийсь політик зазнає поразки в мажоритарному окрузі, його це не занадто

й пригнітить: він, напевне, пройде за списком і все одно опиниться у місцевій раді, теоретично представлятиме інтереси тих самих громадян, які висловили йому, свого роду, вотум недовіри.

Почім мандат від народу?

Самим спірним у пакеті новацій до місцевих виборів є питання застави. Справа в тому, що в одному з варіантів передбачається замінити підписи виборців, необхідні для висування, грошовою заставою. Розмір фінансового внеску залежить від рівня ради, на місце в якій претендує кандидат. Попередні розцінки такі: для балотування за мажоритарним округом — 7 мінімальних зарплат (це 6,2 тис. грн.), для кандидатів у депутати міської ради за партійними списками — 25 мінімальних зарплат (22,2 тис. грн.), для кандидатів у депутати парламенту Криму, обласних рад, міських рад Києва й Севастополя — 35 мінімальних зарплат (31,1 тис. грн.). Звертаю увагу, з кожного кандидата в списку. Якщо партія прагне висуватися за декількома округами або в кілька рад, то витрати виллюються в 2,238 млн. грн. застави. Претензії на широкое представництво обійдуться майже в 300 млн. грн., і це по мінімуму. Додаємо агітацію й маємо «прохідний гаманець» в 1-1,5 млрд. грн.

Тепер підрахуємо. Блоки, передбачається, заборонять. Отже, на представництво в місцевих радах зможуть реально прицільватися лише багаті (у прямому й переносному значенні) партії. Середній бюджет політичної партії, за різними

оцінками, складає від 100-500 тисяч грн. до декількох десятків мільйонів (нерідко, доларів) у рік. Партії регіонального рівня можна утримувати й за 30 тисяч грн. Громадська організація теоретично безкоштовна, оскільки люди там працюють добровільно. На практиці, мінімум витрат (оренда офісу, видаткові матеріали й т.п.) — приблизно 40 тисяч грн. у рік. І якщо партії можуть собі дозволити внести заставу, то для громадських організацій (звідки ймовірні самовисування) питання грошей може встати настільки руба, що відітне структуру від участі у виборах.

Майбутнє доволі чітке. Дрібні небагаті партії та громадські організації змушені будуть або йти в сателіти до великих структур, або залишатися поза політичним і владним процесом. Кандидати-мажоритарники потраплять у залежність до тих же партій, або бізнес-кланів або... своїх комерційних інтересів. Гірше за все, що нововведення може припинити зростання нової політеліти: більшість експертів певні, що вона (нова політеліта) «виросте» із громадських організацій, компетентних у регіональній проблематиці. Через застави перспективним лідерам суспільної думки не під силу потрапити навіть у сільраду... якщо вони не представляють інтереси ділових кіл.

Застава, звичайно, поповнить скарбницю й перекриє витрати на марафон. Кандидати й партії тричі подумують, перш ніж ризикнути грошми. Переможці одержать своє назад. Але якщо збір підписів виборців, нехай і наскрізь корумпований, хоча б гіпотетично припускає контакт із електоратом,

те грошова застава усуває таку необхідність. Крім того, за бортом місцевих рад, без представництва своїх інтересів, залишиться масивний прошарок населення: нижня межа середнього класу, низькооплачувані й незаможні, у тому числі інтелігенція. Варто зважити й на те, що середня реальна зарплата по Україні становить 2019 грн., а «бюджетників» більш 3,5 млн. чоловік, нескладно уявити, що інтереси близько 60-70% громадян не будуть навіть формально представлені в місцевих радах, незалежно від рівня. За найпохмурішого розвитку подій, запровадження застави як прихованого майнового цензу перетворить, скажемо, селян у нових кріпаків.

Глас народу

І от у цій ситуації громадськість повинна, на решті, усвідомити себе, як суб'єкт політичного процесу. А значить — активно в ньому брати участь. Інакше місцева рада, якщо й складатиметься з людей, які палко воліють поліпшити життя у даному конкретному регіоні, ризикуює занадто зосередитися на традиційних проблемах: землевідвід — тарифи на ЖК-послуги — війна із центром за бюджетні кошти.

На сьогодні види самоорганізації громади майже не проглядаються. За умов збереження нинішньої виборчої системи для місцевих рад, пріоритет — винятково партіям, і самостійній громадській організації пробитися в орган місцевого самоврядування проблематично. Запровадять нововведення — грошова застава не дозволить багатьом справжнім лідерам громадської думки претендувати на представницькі мандати. Але навіть якщо застава буде скасована, залишається головний чинник, через який багато експертів, а віднедавна й вищі посадові особи в державі, говорять про проблему віддалення влади від народу (!!!). І це в країні, де народ, за Конституцією, — єдине джерело влади. Основною причиною прірви між громадянами й держапаратом є інертність соціуму.

Достатньо придивитися до дискусії навколо місцевих виборів. Лише деякі невеликі партії заявляють, що навіть на сьогодні, органи місцевого самоврядування, по факту, такими не є. Інші політструктури, особливо великі — БЮТ, КПУ, ПР і НУ-НС з особливим жаром і запалом обговорюють, які перспективи в них (виділене мною — Авт.). Про широкі маси, про громаду, — або скупі, або нічого. А, тим часом, саме політпартії залишаються основними суб'єктами політпроцесу на всіх владних рівнях.

А поки що, місцеві вибори-2010 ризикують стати плацдармом для ще одного «останнього» бою між п'ятирічними антагоністами: провладними й опозиційними силами. Громадам залишений вузький майданчик для діяльності. І головне для місцевого самоврядування, щоб соціум проявляв активність хоча б у традиційних питаннях вирубку парків і забудови скверів.

Лілія Брудницька

ПОДАТОК НА ПОВІТРЯ

Більш, ніж місяць тому, 21 березня ввечері в ефірі одного з телеканалів віце-прем'єр-міністр України Андрій Клюєв пообіцяв: податковий тиск на пересічного українця буде зменшений. «Податки збільшувати не будемо... Навпаки, ми повинні знизити податковий тиск на підприємства і створити максимальні умови для інвестування», — сказав Клюєв. А потім не утримався і підкинув камінець у город опозиції. «Ситуація в країні дуже важка, таке враження, що країною прокотилася татаро-монгольська навала. Податки із підприємств зібрані на півроку вперед, державного бюджету немає, ніякі державні програми не затверджені... Треба серйозно та багато працювати. На цьому тижні ми прийняли багато рішень, що стосуються кадрів. Зараз спеціалісти почали займатися державними програмами, розвитком транспорту енергетики. Готуються пропозиції до бюджету. Ми повинні знизити податковий тиск на підприємства і створити сприятливі умови для інвестицій», — ділився міністр «наполеонівськими» планами. На думку Клюєва, слід було знизити податки на додану вартість та прибуток для того, щоби створити в Україні сприятливий інвестиційний клімат. Але пройшов місяць і від колишнього ентузіазму уряду нічого на залишилося — влада погрожує ввести нові податки.

2009 рік — останній рік правління Тимошенко в якості прем'єр-міністра — Україна дійсно закінчила з дуже поганими показниками. Дефіцит державного бюджету склав біля 20 мільярдів гривень. Але уряд Тимошенко усяк намагався цього уникнути, поповнюючи казну за рахунок простих українських громадян. Через орієнтацію на великий бізнес її політсила уникала безпосереднього податкового тиску на бізнес. Але для отримання податків і поповнення бюджетів використовувалися непрямі інструменти — так, бралися авансові платежі за податками, не повертався ПДВ. Під гаслом боротьби за здоров'я нації був багаторазово підвищений акциз на тютюнові вироби. Тимошенко не планувала зупинитися на досягнутому — акцизи повинні були підвищуватися. Крім того, політика Тимошенко засвідчила — будуть братися гроші і за спеціальне використання природних ресурсів, буде введено низку інших податків.

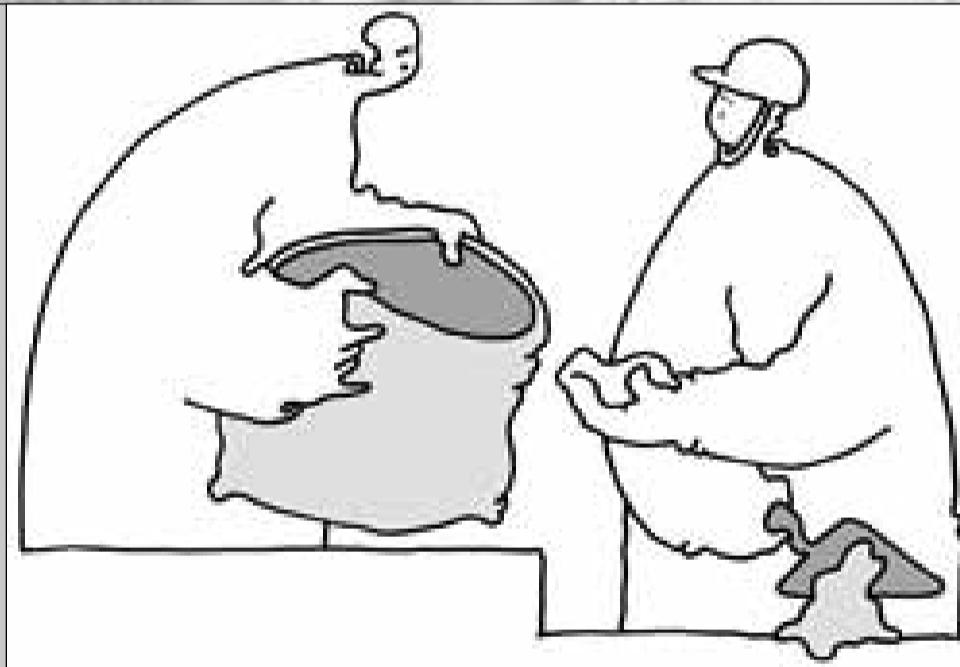
Навіть програвши вибори БЮТ не заспокоївся і запропонував ввести податок на розкіш. Під розкішню автори законопроекту

«Про податок на окремі різновиди майна» розуміють, наприклад, нерухоме майно, що відноситься до жилого фонду, площа якого складає більше 100 квадратних метрів — для юридичних осіб, і більше 300 квадратних метрів для фізичних осіб. Тобто, якщо ви бажаєте розпочати свою справу і бажаєте для втілення цієї мети придбати офіс, краще, аби він був менш 100 квадратних метрів за площею. В іншому випадку ви будете платити податок на розкіш. «Відсутність пільгового оподаткування в проекті закону має на меті зробити неможливим зловживання податковим правом з боку інших осіб, які можуть реєструвати майно на ім'я громадян, що відносяться до пільгових категорій», — пишуть автори законопроекту. Поряд з тим, вочевидь, автори законопроекту давно не були в українських селах, де в одному будинку може жити декілька поколінь родини або декілька родин. І площа будинку і «житлового фонду» може дещо перебільшувати 300 метрів. Крім того, автори законопроекту, вочевидь, не вірять в те, що людина може успадкувати велику жилплощу або заробити на неї наполегливою працею. У будь-якому випадку, якщо закон приймуть, будівельна галузь України, так і не оговтавшись після кризи, відчужить новий удар, а це означає, що роботу втрачатимуть тисячі простих людей.

Міністерство фінансів України розробило законопроект, яким вносяться зміни у 13 податкових законів. Як результат, подорожчають все акцизні товари. Крім того, перед літнім сезоном буде зроблений сюрприз і водіям — подорожчає пальне. А відтак — подорожчають і продукти. Але на цьому проекті уряд не хоче зупинитися. Кабінет міністрів готує законопроект,

який в кілька разів піднімає податок на рекламу. Це буде один із останніх цвяхів у кришку труни вітчизняного бізнесу. Але на думку наших чиновників, підвищення ставки податку на рекламу з 0,5% до 2,5%, разом із паралельним скасуванням пільг, дозволить отримати 200 мільйонів гривень. А чотирихкратно підвищення збору за спеціальне водокористування дасть ще 100 мільйонів гривень. Тільки от хто буде їх сплачувати? Судячи з усього, таке питання з політиків вищого ешелону собі не задав.

Ще однією рисою, яка зближує минулу і теперішню владу, є те, як збираються існуючі податки. І уряд «регіоналів», і уряд «бютовців» із колегами з інших партій, наполегливо вчив українців не сплачувати податки дистанційно. Якщо хтось наважувався надіслати звіти поштою, йому приходило повідомлення про те, що його лист невчасно надійшов або документи невірно оформлені.

Хоча людина і завчасно відправляла звіт, і заповнювала документи вірно. Все це робиться державою з однією метою — отримати якомога більше доходів від простих громадян. В Україні вже пройшла низка судових процесів проти посадових осіб із податкової інспекції, які чи не відверто казали, що їх «не влаштує податкове навантаження, відображене у документах». Визнають це і у владі. Але що ж вони кажуть? «Рятування утопаючих — справа самих потоплюючих», — кажуть політики. «Треба об'єднуватися в асоціації, профспілки. Кожний ринок повинен об'єднати зусилля його учасників. В кожному виді діяльності люди повинні об'єднуватися, обирати своїх лідерів. Щоб через них легше було донести свої проблеми», — вважає голова Державного комітету з підприємництва Михайло Бродський.

Але тоді виникає слушне питання: якщо ми самі можемо вирішити свої питан-

ня, то нащо нам влада? Тим більш, що в чому-чому, а в її неефективності та недоречності трати на неї бюджетних коштів, ніхто не сумнівається. Перше, що дивує іноземців у нас — це кількісний склад Кабміну. Такого великого уряду немає в жодній європейській країні. І це при тому, що Україна відстає від країн ЄС за багатьма, в т.ч. і економічними показниками. Друге — це видатки на можновладців. Лише тільки на одну «Феофанію» в бюджеті закладено більше грошей, аніж на всю сільську медицину. Реформа місцевого самоврядування, надання більше прав місцевим радам дозволило би змінити цю ситуацію. Але саме тому владі така реформа не вигідна.

Якщо детальніше зупинитися на бюджеті, можна побачити цікаву картину: соціальні виплати і зарплатня зростатимуть. У порівнянні із 2009 роком середня пенсія виросте на 146 гривень, мінімальна пенсія виросте на 161 гривню. Зростання мінімальної зарплатні складе 38,1% — тобто 98 гривень. Все було би дуже гарно, але і це досягнуто не за рахунок грамотних рішень у сфері державних фінансів, а за рахунок підвищення податкового тиску. Реформа спрощеної системи оподаткування, в тому числі, і за рахунок прогресивного оподаткування у нинішньому варіанті вдарить по малому бізнесу — тим підприємцям, обіг капіталу яких, менше 300 тисяч гривень. Вони зобов'язані сплачувати за кожного працівника мінімальні внески в соціалізм. Сьогодні ця сума складає 200 гривень. Але за новою концепцією вона буде прив'язана до мінімальної зарплатні і складатиме 450 гривень. Себто, малий бізнес буде поставлений на межу свого існування. Краще від цього Україні точно не буде.

Українська податкова система залишається однією з найгірших у світі. Відповідно до рейтингу Всесвітнього банку, який було складено у 2010 році, податкова система України займає 181 місце за економією часу і ресурсів. Більше часу і грошей на податки витрачають лише у Венесуелі і Білорусі. Українці повинні сплачувати 147 податків і витрачати на це 739 годин. Але що найбільш несправедливо — навіть сплативши всі податки, громадянин України не знає, наскільки ефективно будуть використовуватися отримані гроші. Відповідно до нового бюджету, 24 обласних центри передадуть у центральний бюджет 7 мільярдів гривень. Як їх використає «центральна влада» годі й гадати.

ІСТОРИЧНА ДОЛЛЯ УКРАЇНИ

Одна з причин, яка не дає можливості до інтенсивного всебічного розвитку (спурту) української держави — це відсутність сформованої державницької нації. В свою чергу, труднощі у формуванні нації, пов'язані не тільки із пострадянської спадщиною у викривленому світогляді громадян України, а і у тому факті, що сучасна українська нація формується не на базі одного етносу, а на, принаймні, двох основних, українському і російському.

Не варто зупинятися на оцінці розбіжностей між цими етносами. Але з тим, що такі розбіжності існують і носять світоглядний характер, варто погодитись. Варто погодитись і з тим, що ці розбіжності, у великій мірі, і гальмують оформлення сучасної державницької нації в Україні.

В сенсі того, що українська нація не сформована і це не викликає сумнівів ні в кого з політологів, ввійшов в обіг термін «українська політична нація». Ті, хто вживає цей термін, виходять з ситуації, допускаючи, що українська нація хоч і не сформована, але існує українська держава і є громадяни цієї держави, які мають спільні інтереси в цій державі. Як же це інтереси? Якщо це потреба заробляти, споживати, мати житло та родинний затишок, то це інтереси не національні, а загальнолюдські. На думку автора, спільні національні інтереси, це світоглядні інтереси. А світогляд, ідеологія — це те, що характеризує націю в політичному сенсі. Один світогляд прагне консервації старого устрою життя. Другий — прагне змін у всьому. По великому рахунку, суть антагонізму цих світоглядів — це зміна способу мислення і способу життя, які виявляються у відносинах «людина і Бог», «людина-людина», «людина-природа».

В процесі змін у цих відносинах формується нова нація. В свою ж чергу, формування нової нації в Україні, це один з елементів подальшої еволюції людства.

Якщо офіційно визнається, що громадяни України розділені ідеологічно (світоглядно), то «українська політична нація» — це

міф, нісенітниця. Нація, як вища форма етносу — або є, або її нема.

Як це не парадоксально виглядає на фоні суцільної русифікації України, але для успішного формування нації, а значить, і для побудови процвітаючого самодостатнього суспільства, необхідне поглинання українським етносом російського.

Враховуючи наявність російськомовної і російськокультурної частини українців, справедливо буде зазначити, що наявні 46 мільйонів громадян України поділяються між українським та російським етносом у співвідношенні 50% на 50%. Тобто невизначеність у становленні нації може носити перманентний характер. А значить, з розділеним політично суспільством, ми ніколи не отримаємо стабільної процвітаючої держави, поскільки не зможемо сформувати владну вертикаль в національних інтересах (нації ж нема), а будемо постійно формувати цю вертикаль в корпоративних інтересах (корпорації є).

Зрозуміло, що у формуванні сучасної української нації головна роль належить українському етносу, як носію відповідного світогляду. І історична місія українського етносу — забезпечити своє світоглядне домінування серед інших етносів української держави. Для виконання цієї місії українському етносу бажано мати значну кількісну перевагу. Досягти такої переваги, як за рахунок

збільшення народжуваності в українських родинах, так і переходу російськомовних (краще — російськозалежних) українців в український світоглядний і інформаційний простір, в близькому майбутньому — не реально.

І в цьому контексті важко перебільшити ту роль, яку може і повинна зіграти діаспора в швидкому формуванні (за життя одного покоління) державницької нації в Україні.

З іншого ж боку, українська діаспора в світі — як носій українського світогляду, який через одне-два покоління може значною мірою скоротитись через асиміляцію — теж зацікавлена бути задіяна в процес формування державницької нації в Україні. А за деякими оцінками (Стефан Романів) до 20 мільйонів українців живуть за межами України. Тобто переїзд декількох мільйонів носіїв українського світогляду дав би перевагу українському етносу, як у прискоренні формування державницької нації, так і, через виборчу систему, у зміні складу і світогляду української влади. Відомий закон діалектики: кількість перейде в якість.

Феномен існування української діаспори навіює такий висновок: якщо народ на чужині не асимілював, а згуртувався, розвинувся організаційно, еко-

номічно, політично — значить це для чогось потрібно. Важко знайти інший сенс в існуванні української діаспори, ніж відігравання вирішальної ролі у формуванні сучасної української нації. Така історична місія української діаспори — і вона повинна її виконати.

Як же практично створити умови для повернення діаспори в Україну? Гадаю, що створення житлових умов переселенцям може носити організований характер. Наприклад, виділення земельних ділянок під котеджні містечка, і не обов'язково біля Києва. Є ще Одеса, Миколаїв, Херсон, Полтава, Івано-Франківськ та інші. Повернення мільйона родин створило б будівельний бум в Україні. І будь-яка місцева влада була б зацікавлена в таких переселенцях.

Повернення діаспори — це не тільки повернення українців. Вони ж будуть повертатися з грошима. Розпочинати бізнес. Тобто, інвестувати в українську економіку і створювати робочі місця. Інвестування коштів діаспори в українську економіку, це велика окрема тема. Тільки один приклад в цю тему: уряд

вів переговори щодо інвестування в будівництво метро на Троєщині з Японією. А з діаспорою хто-небудь вів переговори?

Діаспора по всьому світу об'єднана українськими громадськими організаціями. Тобто, повертатися вона буде організованою, відразу долучиться до громадського життя, почне впливати на формування влади, привнесе досвід ринкової економіки і демократичні традиції країн свого перебування. Всім цим діаспора посилює український етнос в Україні і посприяє тому, що українська сучасна нація постане в своїй державі.

А без діаспори нація може і не відбутися.

Для зрушення процесу повернення діаспори необхідна ще одна умова: аби в Україні з'явився суспільний прошарок, який буде провідником повернення діаспори. Ясно, що державні органи існуючої ерзац-держави не будуть таким провідником. А от інститути громадянського суспільства, які б впливали на формування місцевого самоврядування, могли б бути такими провідниками.

Інститутами громадянського суспільства я називаю не велику кількість громадських організацій, які являють собою офіси окремих діячів, а конкретно три види об'єднань громадян і їх активістів: організації співмешканців багатоквартирних будинків та житлово-

будівельні кооперативи (ОСББ та ЖБК) і органи самоорганізації населення (ООН). Тому що, у відсутності середнього класу, ці організації де-юре є суб'єктом влади і створюють нову соціальну верству: приватних власників колишньої комунальної власності.

Підсумуюмо умови для формування нової української державної нації:

- наявність життєздатного титульного етносу;
- національна територія з відповідною енергетикою;
- наявність системної кризи та жорсткий відбір;
- наявність діаспори, як каталізатора системних змін, яка теж перебуває в системній кризі (загроза асиміляції);
- процес повернення діаспори (повернення генфонду);
- наявність суспільного прошарку — союзника діаспори, як середовища системних змін.

Важко спланувати процес повернення діаспори, але вже треба починати роботу в цьому напрямі. Принаймні, почати пропагувати та обговорювати цю ідею.

Щодо ж ролі нової української нації в еволюції людства, то в історичному контексті ми бачимо, що двигунами розвитку цивілізації є окремі нації, які, виконавши свою роль і витративши свою енергію, поступаються першістю новим лідируючим націям. Так уже поступилися лідерством древні греки та італійці, великі кельтсько-германські нації зробили свій внесок в розвиток і поширення європейської цивілізації. А зараз самі потерпають від впливу азіатсько-африканської етнічної експансії.

Тепер настає черга слов'ян. Очевидно, що український етнос найбільше із слов'янських етносів пригнічений системною кризою. Розвиток останніх подій в державі вказує на ще більше поглиблення кризи. В нас немає іншого шляху для виживання, окрім як постати новою нацією. І саме формування нової української нації дасть поштовх слов'янському світу до лідерства в цивілізаційному процесі.

Без перебільшення можна стверджувати, що український етнос — це золотий фонд європейської цивілізації. За нами — майбутнє!

Ігор Орел

ПУЛЬС ПАРТІЇ

Політичній партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА незабаром виповниться два роки. Ми об'єдналися для того, щоб захищати інтереси не блоків, партій, груп, а — конкретних людей. Ми прагнемо змінити обличчя держави, напрацювати важелі впливу на владу й розбудувати самоврядування. Саме так: не по схемах, нав'язаних зверху, а виходячи з наших потреб і проблем. У наших лавах представники різного віку та професій, у них, нерідко, свій погляд на речі. Поєднає нас одне: небайдужість. Ми не можемо залишатися осторонь, коли квітне корупція. Ми не маємо сили терпіти ті правила життя, які нам нав'язують і які не мають нічого спільного з реальним життям. Ми вважаємо, що кожен громадянин має повне право на захист своїх інтересів. І якщо держава не справляється, треба брати справу у свої руки. Нас багато, нам це під силу. У нас активна життєва позиція. Є проблема — розв'яжемо, не кому не дамо образити. Знайомтеся ближче й приєднуйтеся!

Пляжі залишилися в КИЯН

ТРАВЕНЬ 2009 — ЗЕМЛЯ

Що у вас асоціюється із пляжами? Сонце, вода, відпочинок. Однак в 2009 році Комунальне підприємство «Плесо», яке відає столичними водоймами й пляжами, потрапило в неоднозначну ситуацію: проти нового керівника виступили співробітники відомства. На їхню думку, виникла загроза приватизації громадських пляжів і рятувальних станцій Києва, а також зон відпочинку біля води. Користуючись тим, що санстанція при перевірці визначила стан пляжів незадовільним, керівництво намагалось передати їх в оренду або продати (65 грн за 4 кв м), мотивуючи свої дії нестачею засобів на очищення. Наша партія зуміла звернутися безпосередньо до мера столиці Леоніда Чер-

новецького з вимогою сформувати робочу групу й розглянути ситуацію навколо КП «Плесо». «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» провела прес-конференцію за участю представників громадських організацій і КП «Плесо» в агентстві «Укрінформ», завдяки чому, тема потрапила в епіцентр уваги ЗМІ. Був також організований пікет під стінами мерії, з метою підтримати звернення нашої партії до столичної влади. У результаті, проблема привернула увагу Київради. Директора КП «Плесо» звільнили. Пляжі залишилися в комунальній власності киян. Сезон не було зірвано. Влада зробила висновки. А ми стежимо за проблемою й готові знову виступити й на захист пляжів, і на користь киян, які мають повне право відпочивати у воді, особливо в нинішнє спекотне літо.

2009 — САМОВРЯДУВАННЯ

Мер радиться із громадою

В Івано-Франківську партія «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» організувала громадську раду при мері міста. Ініціатором створення такої структури виступив заступник голови партії «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА», лідер Івано-Франківської обласної організації партії Михайло Жураківський. Члени партії не тільки висловлюються з тих чи інших актуальних питань, оцінюють вірогідні новації, але й самі виступають із ініціативами. Зокрема, вони взяли активну участь в обговоренні проблеми корекції тарифів

на ЖК-послуги, відстоюють права громади. Наші Івано-Франківські однодумці також створили унікальний у своєму роді мобільний інформаційний центр: вони розповідають мешканцям міста про партію, роздають агітаційні матеріали. Про діяльність партії інформують щити. З кожним новим випуском нашої газети івано-франківці можуть ознайомитися в наших представників: вони коротко перекажуть зміст номера, і тільки після цього вручають видання. У відповідь ми більше довідуємося про проблеми міста, про ті актуальні питання, які необхідно підняти й вирішувати на рівні владних структур.

Одержати зароблене

ЛЮТИЙ 2010 — ЗАХИСТ ПРАВ ТРУДЯЩИХ

У лютому 2010 року до нас звернулися водії Депо №2 Комунального підприємства «Київпастрас». Співробітники підприємства були поставлені в умови, при яких протесту уникнути неможливо. Їм не виплачували зарплатню з листопада 2009 року, а також оформлювали на роботу за сумісництвом, уникаючи, таким чином, оплати праці у вихідні й виплат за лікарняними. Хоча проїзд у громадському транспорті подорожчав, водії повинні були продавати талони, а от нормальних умов проживання в гуртожитку, а також гарячої їжі в їдальнях були позбавлені. Така економія не просто значно погіршувала умови праці, а загрозувала безпеці

поїздки. Водії скаржилися на відсутність можливостей для ремонту тролейбусів. Керівництво КП «Київпастрас», та й керівництво депо, не звертало уваги на вимоги водіїв, і вони зважилися на страйк. Представники експлуатаційного цеху Тролейбусно-експлуатаційного депо №2 звернулися до нашої партії за допомогою. І отримали її. Ми проконсультували обурених водіїв, допомогли їм скласти офіційний лист-звернення до керівництва КП «Київпастрас», аргументувати свої вимоги. Конфлікт вдалося розв'язати без страйку, який завдав би значної шкоди місту й створив тимчасові, але суттєві незручності киянам. На засіданні Комісії з примирення була знята більшість наболілих питань, найголовніше — водії одержали зарплату.

Польські стандарти — на українську землю

Партія САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА активно співробітчає із закордонними організаціями. Представники партії відвідали Польщу (місто Краснік) у рамках навчального проекту «Центр українсько-польського співробітництва». Польща — країна з багатими традиціями місцевого самоврядування, і досвід наших польських колег сприяє розвитку громад в Україні. Ми взяли участь у дискусіях і круглих столах, зустрілися з польськими колегами. Не секрет, що проблеми в місцевого самоврядування подібні що в нас, що в Західній Європі. Зокрема, це формування бюджету розвитку, реформи системи освіти, проблематика функціонування охорони здоров'я,

інвестиційний клімат регіону. Заступник мера Красніка Агнешка Ожел-Депті особливу увагу приділила житлово-комунальному господарству, питаннями якого вона поглиблено займається більш 10 років. Так що в Польщі є чому повчитися. Головне — раціональній витраті коштів. Краснік не столиця, нерідко зазнає труднощів з фінансуванням, але в нього немає тих проблем, що виснажують столицю нашу: пляжі й вулиці чисті, старі будинки реставруються й модернізуються. Що особливо вразило нашу делегацію — у Красніку радяться із громадськістю по всіх важливих питаннях шляхом простого анкетування. Ми будемо розбудовувати це взаємовигідне співробітництво, залучити представників ОСББ і інших структур до дистанційного навчання. Це сприяє євроінтеграції України.

Порядок — своїми руками

Усі ми пам'ятаємо, в якому стані були вулиці столиці й інших міст України взимку цього року. Непролазні замети, бруд. Бездіяльність влади пригнічувала. Ми, як могли, привертати увагу до проблеми. А навесні самі взяли за лопати й граблі. 24 квітня члени партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА вийшли на суботник з облаштування прибудинкових територій: дворів, газонів, галявин і скверів у Дарницькому районі Києва. Зима-2010 ще раз довела: якщо прагнеш порядку — прибери сміття сам. Ми зібрали й вивезли сміття, якого за зиму нагромадилося чимало, скопали землю, посадили дерева й кущі, побілили зелені насадження, які пережили холодну пору року. У суботнику взяли участь члени первинної організації нашої партії з ОСББ «Новий Едем» у Дарницькому районі.

Переможцям — слава!

65-я річниця Перемоги у Великій Вітчизняній війні стала значною віхою в новітній історії України. По всій країні відбулися масштабні заходи. Члени нашої партії привітали ветеранів зі святом й вшанували пам'ять загиблих. Представники партії, лідер партії Віктор Бичихін і ветерани поклали квіти до могили Невідомого солдата. Ми завжди пам'ятаємо про тих, хто кров'ю й життям заплатив за нашу волю, відстояв наше право на життя. Тепер від нас залежить, у яких умовах живуть переможці. Ми робимо все можливе, щоб ве-

терани жили гідно. Хотілося, щоб і влада ставилася уважніше до проблем цих людей не тільки у свята. Віктор Бичихін, лідер партії: «Мене вражає стійкість і цілісність цих людей. Ветерани Великої Вітчизняної війни — це хранителі й носії ідеї, здатної консолідувати суспільство. Ця ідея — воля. Так само, як держава має право жити, як поважає, не порушуючи міжнародних норм і правил, так і соціум має повне право на самовизначення й самоврядування. Наші батьки й діди довели: тоталітаризм і диктатура не пройнуть. Рятуючи мир від «коричневої чуми», вони забезпечили нам європейську перспективу».

За здоров'ям — під каштани

Ми взяли активну участь у святковому «Пробігу під каштанами», присвяченому Дню Києва. Захід став доброю традицією й однією з улюблених акцій для киян і гостей столиці. Забіг не просто присвячений столиці, — він дає можливість реально допомогти людям. І головне в «Пробігу під каштанами» не приз, а той внесок, який кожен робить до фонду допомоги Дитячому кардіологічному центру, незалежно від того, яким номером прийшов на фініш. Ми прийшли значною групою, і наш внесок теж став помітним.

Хтось перевірить себе на витривалість, хтось одержить заряд позитивних емоцій. Але кожний платить за право брати участь у змаганні, і ці гроші — 35 грн — направляються на потреби Дитячого кардіоцентру. Тим втішніше бачити дітей, урятованих у цьому Центрі, які долали п'ять кілометрів пробігу разом з усіма. І показували гарні результати. Пробіг ще раз продемонстрував силу громади і її здатність до консолідації.

Захистимо ліс

Земля у великому місті — товар високої ціни. Кияни неодноразово виступали проти забудови парків і вирубки скверів. Ми встали на захист соснового скверу біля станції метро «Дарниця» на Лівому березі столиці. Уночі невідомі бензопилами зпиляли близько 100 реліктових дерев, які залишилися від колись знаменитих соснових лісів київської Дарниці. Лісочок ще й був частиною історичної пам'ятки «Вовча гора», де відомий льотчик Нестеров в 1907-1920 роках здійснював тренувальні польоти. Ми, в співдружності із громадськими організаціями столиці, встали на захист лісопарку — клаптика колись великих «зелених легенів» Києва. Лівобережжя

в основному, промислова зона, тут сконцентровано багато підприємств, а лісочок біля станції метро й великого магазину «Дитячий мир», розташований уздовж швидкісного шосе, поглинав шкідливі вихлопи газів. Тепер там — лісопояс. Більше того, у середині червня майданчик засипали щебенем. Незабаром на майданчику виросте торговий центр. Ми організували й провели мітинг і пікет під Київрадою. Наскільки відомо, ліс був в епіцентрі бізнес-інтересів впливових осіб. І це не поодинокий випадок: Київрада «здає» зелені зони під забудову. Але це пряме порушення санітарних норм і прав громадян. Ми будемо продовжувати боротьбу за залишки лісу й проти сваволі столичної влади, що закриває очі на беззаконня.

ПАРК ЧЕРНІВЕЦЬКОГО ПЕРІОДУ-2

(Закінчення. Початок у № 4)

Першим за роботу на придбаній земельній ділянці узялося ТОВ «Проектна компанія «Ярус». Однак тут є кілька істотних непогодженостей, щодо подальших дій нових власників землі. По-перше, при цьому в наявності виявилася б незаконність подібних дій новоявлених хазяїв земельної ділянки, що належить київській і районній громадам, а не є приватною власністю міських чиновників. А по-друге, ТОВ «Проектна компанія «Ярус» виграла тендер на накриття ділянки, що не має абсолютно ніякого відношення до зеленої зони, де розташований парк. До оформлення й одержання державного акту на землю, що надає право власникові розпоряджатися придбаною ділянкою, покупець не має права робити ніяких дій на зазначеній ділянці. І хоча держакт на ділянку в компанії був, не було головного — ордера, що надає право на вирубку дерев.

Однак у цьому випадку, більші підозри про законність ухвалення подібного рішення, а також дивна погодженість дій всіх чиновників і природоохоронних відомств, із якими відбувається узгодження землеотводів у зелених зонах. По деякій інформації, госакт був підписаний мером Л. Черновецьким 29 грудня, а сама вирубка парку стартувала вже 30 грудня й тривала до 4 січня 2010 р. Разом із цим дуже насторожує той факт, що всього за тиждень рішення про даний землевідвід пройшло необхідну експертизу у відповідних природоохоронних інстанціях міста: Управлінні земельних ресурсів, Управлінні охорони навколишнього природного середовища, Державної екологічної інспекції, КП «Київзеленбуд», які нібито погодили виділення землі в парковій зоні. Є припущення, що багато хто з вищезгаданих служб, взагалі не знали про намір Л. Черновецького передати забудовникам ділянку рекреаційної зони. Всі ці факти наводять на міркування про те, що головним завданням забудовників було якомога швидше зрубати дерева, таким чином, збільшивши місце для більш масштабної забудови, чим «накриття відкритої частини лінії метрополітену».

За словами начальника Державного управління охорони навколишнього природного середовища в Києві Олександра Прогнімака, незважаючи на наявність держакту, без дозвільного ордера, виданого на підставі експертизи проведеної КП «Київзеленбуд» здійснювати вирубку дерев у зеленій зоні між вулицею А.Малишко й Броварським

проспектом, ТОВ «Проектна компанія «Ярус» не мала ніякого права. Вирубка дерев без такого ордера є грубим порушенням природоохоронного законодавства, що може спричинити адміністративну й навіть кримінальну відповідальність.

Факт відсутності в компанії ордера, нібито підтвердили і в мерії Києва, затверджуючи, що ніяких дозвільних документів на вирубку дерев, представникам «Ярусу» вони не видавали. У зв'язку із цим, прокуратура Дніпровського району Києва порушила кримінальну справу проти ТОВ «Проектна компанія «Ярус». Однак через якийсь час, справу було закрито, через незаперечну наявність у компанії держакта на землю. Згодом уже місцева прокуратура Києва, відновила кримінальну справу проти службових осіб ТОВ «Ярус» по частині 1 ст. 365 Кримінального Кодексу України, які обвинувачуються у вирубці скверу між Броварським проспектом і вулицею Малишка. Крім цього, бюджет міста не дорухувався більше 2,7 млн. грн., які забудовник повинен був заплатити, як компенсація за вирубку 250 дерев у місті.

Надалі, припущення про те, що вирубка дерев не має зовсім ніякого відношення до накриття метрополітену, може підтвердитися. Справа в тому, що ТОВ «Проектна компанія «Ярус» одержала від київської влади 2 земельних ділянки: 0,49 і 0,4 га, що абсолютно ніяк не погоджується із площею вирубаних насаджень. По іншій інформації, площа відведених у рекреаційних зонах ділянок може обчислюватися декількома гектарами. На місці знищеного парку компанія збиралася побудувати торгово-розважальний центр із паркінгом і прилягаючою інфраструктурою. Далі — більше. Відповідно до інформації з відкритих джерел, вирубка даної частини парку — це тільки початок зведення й розвитку великого торгово-офісного комплексу з паркінгами й готелем — «Metro City», що повинен розміститися на Лівому березі столиці, тільки поки незрозуміло, в якому саме місці. Однак не виключено, що саме на території, що одержала маловідома ТОВ «Проектна компанія «Ярус» і ще кілька компаній, зареєстрованих безпосередньо до проведення конкурсу. А це значить, тільки одне: найближчим часом ця територія може істотно розширитися, а під пилку підуть ще сотні унікальних дерев.

Також досить цікавою є інформація про безпосереднього виконавця вирубки дерев — ТОВ «Проектна

компанія «Ярус». Спочатку настільки глобальні плани й завзятість невеликої компанії можуть здатися досить дивними. Так, за інформацією видання «Ділова столиця», ТОВ «Проектна компанія

«Ярус» зареєстровано в Печерському районі Києва 14 лютого 2007 р. Керівник — Скрипка Микола Іванович. А от ут один з головних пунктів, що небагато прояснює ситуацію: девелоперська компанія, входить в KDD Group. Юридично є «внучкою» голландської керуючої компанії групи KDD Group N.V. Засновниками ТОВ «Проектна компанія «Ярус», були київські ТОВ «КДД Груп» (100% статутного фонду володіє KDD Group N.V.) і ТОВ «Центр суспільного обслуговування й харчування «Лісова» (лівою частину статутного фонду володіє KDD Group N.V., невеликою часткою — ТОВ «КДД Груп»). У компанії є кілька великих реалізованих проєктів у Києві: житловий комплекс «Введенський» у Печерському районі, багатофункціональний комплекс «Дипломат хол» у Шевченківському районі, бізнес-центр «Київ-Донбас» на площі Лева Толстого.

Не виключено, що проєкт настільки масштабної й комерційно прибуткової забудови лівого берега, як «Metro City», з яким зв'язують KDD Group, компанія буде реалізовувати через створення «дочок». Вони у свою чергу, можуть здобувати земельні ділянки на Святошинсько-Броварської лінії метрополітену, а київська влада буде всіляко їм у цьому сприяти, шляхом ігнорування суспільної думки й фальсифікації рішень в обхід територіальний громад і на користь забудовників.

У цей момент КГГА хоче якомо-

га швидше забути про ситуацію навколо знищеного парку А.Малишко. Та от лихо: громадськість ніяк не заспокоїться, багато громадських організацій пообіцяли постійно контролювати вирішення даного питання, та й у ЗМІ час від часу

з'являються публікації. Може кияни все-таки дійсно утомилися від уседозволеності й безкарності чиновників? Втім, у кару винних слабка вірять жителі міста, представники громадських і екологічних організацій, та й самі чиновники.

Ситуація з парком Малишко всього лише один приклад безкарності влади, повного ігнорування громадської думки й цінності стосовно простих людей і своїх виборців. А скільки таких випадків відбувається щодня, у кожному районі, місті або області? Дуже хочеться сподіватися, що на майбутніх виборах у районні й міські ради, кияни й жителі інших міст згадають і по достоїнству оцінять всі «заслуги» місцевих чиновників, політиків і влади.

Подальша бездумна й хаотична вирубка зелених зон міста, уже найближчим часом може привести Київ на грань екологічного колапсу. Замість відновлення зелених зон столиці, варварська політика влади спрямована на знищення парків і скверів міста, заради одержання прибутку від продажу земельних ділянок. Кияни повинні негайно зажадати введення мораторію на вирубку зелених зон столиці на кілька років, з паралельним проведенням озеленувальних робіт у кожному районі Києва. Інакше буде пізно. Забудовники, з мовчазного дозволу влади, в найкоротший період знищать неповторний вигляд і самобутність столиці, що століттями не змогли зруйнувати завойовники, війни, і навіть час.

Сергій Богданов

ОДИН ЗА ВСІХ І ВСІ ЗА ОДНОГО

Перші асоціації, які виникають, коли нам кажуть про Швейцарію, це пасторальні гірські пейзажі, шоколад, годинники і найнадійніші в світі швейцарські банки. І місцеве самоврядування. Швейцарія — маленька держава у центрі Європи, має цілих чотири офіційні мови. Швейцарець розмовляє на мові того кантону, в якому проживає. Це стало можливим, як раз тому, що області цієї країни — кантони — здавна дотримуються правила, яке стало офіційним девізом Швейцарії — один за всіх і всі за одного. Саме цей «мушкетерський» девіз допомагає швейцарцям розвиватися, і при цьому не обмежувати права місцевих громад.

Створення цієї держави було проголошено 1 серпня 1291 року, але офіційно визнаною, як незалежна держава, Швейцарія стала лише 24 жовтня 1648 року. Першопочатково ця країна була конфедерацією, тобто добровільним об'єднанням держав, які, зберігаючи суверенітет, передали частину своїх владних повноважень спільним органам. Сьогодні прикладом конфедерації є Європейський Союз. Але у 1848 році державний устрій був змінений на федеративний. Та у кантонів залишилися значні права. Кожен з них має свою конституцію і значні повноваження. Так, якщо ви зібралися іммігрувати в Швейцарію, то надавати вам швейцарське громадянство, чи ні, будуть вирішувати не органи центральної влади, а саме органи місцевого самоврядування — того кантону, де ви збираєтесь жити. Законодавча і виконавча влада в кантонах належить парламентам і кантональним радам, які обираються на строк від 1 до 5 років. Кантони мають значний суверенітет — настільки, наскільки це дозволено швейцарською конституцією. А конституція надає кантону значні права, як ось визначення своєї офіційної мови, наприклад, чи податкової політики.

Але що робити, якщо один з кантонів приймає таке рішення у податковій сфері, яке ставить його громадян у нерівне положення відносно громадян інших кантонів? Для цього і було створено «Конференцію кантональних виконавчих органів», яка, як раз і існує для того, щоби кантони могли домовлятися. Але обмежувати їх суверенітет ніхто і не бажає. Адже саме тому громадяни Швейцарії і беруть участь у політиці, що можуть на неї впливати. Пересічний швейцарець чудово визнає свою роль. Так, саме обираючи місцевий парламент, чи місцеву виконавчу владу, швейцарець визначає розмір низки податків для себе. Більш того, якщо громадянину Швейцарії не сподобається яке-небудь рішення влади, він зможе ініціювати референдум. Швейцарці можуть кілька разів на рік, за посередництвом референдуму або народної ініціативи, впливати на державу. Недавній приклад — однією з політичних сил

було ініційовано референдум про заборону будівництва мінаретів у Швейцарії. І громадяни здебільшого підтримали заборону. І як би проти не була центральна влада, що б вона не казала про те, що це рішення суперечить загальноєвропейським нормам і правилам, все одно вона не змогла відмінити результати референдуму. В неї на це немає повноважень.

Доречі, про центральну владу. У Швейцарії немає одноособного голови держави. Роль державного голови тут виконує... уряд у повному складі. Він і є колективним головою держави. А обирається швейцарський уряд у парламенті. Притому, парламент, який скликається на спеціальне засідання, може

вважати, що ЖКГ — справа місцева, і центральній владі його довіряти не слід. Тим більш, що там можуть і не знати місцевої специфіки. Роль президента Федеральної ради надається «у навантаження» одному із сімох «міністрів». Строк повноважень Федеральної ради — 4 роки, президента — 1 рік. Кожний рік швейцарський парламент назначає президента із членів Федеральної ради.

Здавалося б, на вищому рівні роль місцевого самоврядування зведена до мінімуму — уряд обирається швейцарським парламентом, президента, хай і без повноважень, теж призначає парламент. Але насправді це не так. Швейцарський парламент

одностайності, скликається погоджувальна конференція. Якщо ж і на ній депутати однієї палати будуть проти рішення депутатів з іншої палати — закон не приймається. Разом Рада кантонів і Національна рада проводять вибори у Федеральну раду, президента, суддів, канцлера, і у випадку війни чи кризи — командувача армією. Таким чином, пересічні швейцарці можуть впливати на рішення уряду не тільки завдяки народній ініціативі чи референдуму. Кожен кантон відстоює власні інтереси через Раду кантонів. Адже громадяни обирають членів верхньої палати безпосередньо. Нижня палата обирається за партійними списками. Але ось що

швейцарцям мало кантонального рівня самоврядування, є ще й нижчий рівень — рівень комун або муніципалітетів. В Швейцарії їх нараховується біля 300. І можуть вони бути дуже різними. Он, місто Цюрих (не плутати із кантоном) із своїм мільйоном мешканців, такий же муніципалітет, як село, де живуть кілька десятків мешканців. Автономія комун гарантована конституцією в рамках місцевого законодавства. А воно дуже різне. Низка кантонів надає незначну автономію комунам — це франкомовні кантони, низка — їх більшість — надає комунам значної автономії (німецькомовні кантони). Отже, в деякі справи муніципалітетів заборонено втручатися, як центральному, так і кантональному уряду. Ось наприклад податки. Податки на товарні продукти (ПДВ), процент від прибутку комунальних служб (пошта, зв'язок), акцизи, отримуються центральною владою. Податок на прибутки від майна і нерухомості, підприємств беруть кантони і цими грошима вони розпоряджаються, як самі того бажають. Комуни теж мають права стягувати податок на дохід і майно. Сама ж декларація про доходи подається не в органи центральної, а в органи кантональної влади. Комуни, особливо маленькі, можуть створювати асоціації. Це допомагає виконувати їм свої функції, які є вельми обширними. До них, наприклад, відносяться соціальне забезпечення, містобудування, освіта (дитсадки, школи), облаштування території, захист оточуючого середовища, місцева поліція, все це знаходиться у владі комун. Кантони займаються більш обширними справами — тобто кантональною поліцією, облаштуванням території кантонів, наданням іноземцям громадянства, кантональними дорогами і багатьом іншим. А центральній владі залишається вирішення найзагальніших питань — енергетика, туризм, цивільна реєстрація, громадський транспорт і т.ін.

Не дивлячись на такий «різний» у владі, Швейцарія існує як єдина держава. Більш того, вона процвітає. І це саме завдяки такому різнобою. Адже коли сам громадянин отримує можливість впливати, як на місцеві, так і на загальнодержавні питання, він обирає найкращі для себе рішення. Притому, жоден з кантонів не може нав'язати свою волю іншим. А влада всіх рівнів відповідає перед пересічними громадянами. На відміну від України, центральна влада не може «паразитувати» на громадянах, утворюючи великий та неефективний чиновницький апарат. В Швейцарії вирішення місцевих проблем не «чекають з центру», як в Україні. Адже з центру місцеві проблеми не завжди зрозумілі. Жаль, але до цієї простої думки так і не дійшли в нашій країні. Тому «централізований» України ще не один десяток років доведеться наздоганяти сьогоднішню «децентралізовану» Швейцарію.

Борис Гринь

назначити членом уряду, або, як він називається у Швейцарії, Федеральної ради, будь-якого громадянина країни. Тобто, не обов'язково бути депутатом швейцарського парламенту, щоби керувати державою. Бували випадки, коли у Федеральну раду призначалися і члени місцевого, кантонального, уряду. Так у Федеральній раді є свій президент. І хоча він і виконує представницькі функції, як ось проводить теле- і радіо звернення з приводів Нового року і Дня незалежності, він не є головою держави. Єдина його перевага — при рівній кількості голосів для прийняття якогось рішення, його голос є вирішальним. Але така ситуація є доволі рідкісною, адже історично так склалося, що членів Федеральної ради — сім. І це число незмінне. Кожен із сімох очолює свій департамент (аналог українського міністерства). І це у багатішій країні Європи. Для порівняння — в Україні 26 міністрів. Хоча до рівня Швейцарії нам ще тягнутися і тягнутися. Така мала кількість департаментів зумовлена тим, що основні внутрішньополітичні питання все ж таки вирішуються на місцевому рівні. Тому міністерство у справах ЖКГ, наприклад, у Швейцарії неможливе. Швейцарці слушно

складається з двох палат: верхньої та нижньої. І верхня палата представляє всі кантони. Вона має назву Рада кантонів. Її чисельність — 46 депутатів. По два з кожного кантону (їх 20) і по одному із «полукантонів» (їх — 6). При цьому чисельність кантону немає значення. Кантон Цюрих з його мільйонним населенням, і кантон Урі із його 35 тисячами представлени однаково. Члени Ради кантонів обираються безпосередньо у кантонах і полукантонах. Притому, кожен з кантонів визначає процедуру виборів. Хто проводить їх водночас із виборами до нижньої палати, хто — на окремих народних зборах. Навіть виборча система в різних кантонах різна. Де пропорційна, а де й мажоритарна. Рада кантонів рівноправна нижній палаті парламенту — Національній раді. Будь який закон в Швейцарії вступає в силу лише тоді, коли був затверджений обома палатами. Всі законопроекти послідовно проходять дві палати. Яка з них буде перша розглядати закон вирішують голови палат на нараді. Якщо палати не досягнуть

цікаве, на відміну від України, де кількість народних депутатів постійна, у Швейцарії кількість Національної ради може змінюватися. Чисельність депутатів залежить від кількості населення Швейцарії, яке визначається всезагальним переписом.

Але вся центральна влада займається виключно зовнішньою політикою, федеральним бюджетом і випуском грошей. До місцевих бюджетів, соціальних питань, федеральна влада відношення не має. Та й основна маса податків йде не у федеральний, а у місцевий бюджет. Рішенням всіх вищезгаданих проблем займаються парламенти і уряди кантонів. У кожного кантону вони свої, зі своїми особливостями, строками дії, тому детально розповідати про них сенсу немає. Але об'єднує їх одне — без їх дозволу не можна впливати на життя кантону. Навіть і центральній владі. В конституції Швейцарії прямо вказано, що центральна влада при прийнятті рішень має брати до уваги місцеві інтереси.

Повноваження місцевих рад і органів управління сягають не тільки соціальної і фінансово-економічної сфери життєдіяльності кантонів, але й... внутрішньополітичної. Волелюбним

АБИ ЩОСЬ ЗРОБИТИ ДОБРОГО, ТРЕБА САМОМУ ТЕ ВІДЧУТИ

Ишов 1945 рік, важкий післявоєнний рік відновлення, не тільки всього зруйнованого за попередні роки господарства, але і понівечених горем, голодом, холодом овдовілих і осиротілих людських душ. Такий період життя і відбудови важко порівнювати з іншими явищами і розрухами, що виникають в різних регіонах і державах. Оскільки вся робота, здебільшого, лягала на жіночі і дитячі плечі. І на моє переконання, наш народ витримав той період часу достойно і робив неможливе, тільки щоб самим вижити і витягнути з біди своїх дітей. Основну роль відіграла сила єдності і взаєморозуміння між людьми.

Отож я і народився в тому часі і саме в переможний день 9 травня. В моїй пам'яті і до сьогодні залишилися визначні події відбудови села і робочі будні колгоспного господарства. І я однозначно сьогодні стверджую, що тільки сила духу, взаємоповага між людьми, дотримання даного слова, працьовитість, відсутність задрощів і любов до своєї держави — це було, є і залишиться основною рушійною силою суспільства.

Свій життєвий шлях, як і всі діти, я почав з шкільної партії. Наш десятий клас повинен був бути випускним в 1962 році. Ми готовилися до випускних екзаменів і тут, як грим з ясного неба — випуску не буде — ми будемо закінчувати одинадцятий клас. Так починалася перша шкільна реформа. Закінчивши в 1963 році школу, я почав працювати трактористом в радгоспі, так як ми отримали свідоцтва по фаху тваринника-механізатора. В 1964 році я поступив у Львівський політехнічний інститут і закінчив його після служби в армії, в 1972 році. Впроваджувати набуті у ВНЗ знання за фахом гірничого інженера-геофізика, я почав в геологічній експедиції Міністерства геології України, на пошуках родовищ газу і нафти. Пізніше займався пошуками сірки, фосфору, калійних солей та інших корисних покладів в експедиції Мінхімпрому. Із збільшенням видобутку нафти, мене з 1979 року перевели в Міннафтопром, начальником експедиції для роботи на нафтових родовищах Західного Сибіру. А починаючи з 1988 року я був переведений в МЖКГ України і очолив управління комплектації і будівництва газопроводів, ГРП і ГРС. З 1997 року почав працювати в вищій школі.

Доволі часто при зустрічах із знайомими, чи навіть із зовсім випадковими людьми, можна почути на запитання «як справи?», відповідь: «та так собі, могло б бути і краще». Така стверджуюча думка людини про себе, як правило, виникає з певних розчарувань, незадоволень в особистому, професійному, повсякденному, родинному житті, чи з інших

9 травня відзначає своє 65-річчя проректор Західноукраїнського економічно-правового університету, член-кореспондент Української Академії Наук Національного Прогресу, голова Івано-Франківської партійної організації «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» голова ОСББ «СУЧАСНЕ ЖИТТЯ» Михайло Дмитрович Жураківський

яких-то міркувань. Людина ніколи не повинна впадати в депресивний стан. Людина — це найбільш розумна жива істота, яка обдарована природою найдосконалішими її дарами! Все, що створено на Землі — це витвір багатьох поколінь і цивілізацій. Людина приходить на світ білий, щоб продовжувати перед нею зроблене, аналізувати його, удосконалювати і впроваджувати свої актуальні ідеї до вимог того часу, в якому вона живе. Для більш популярних і життєвих проблем люди гуртом беруться за спра-

ву. І вона обов'язково знаходить підтримку в суспільстві. Цілий світ жив і живе, в основному, з двома найважливішими і постійними питаннями, це здоров'я і житло. Таке їх нерозривне партнерство можна порівнювати з близнюками, як одному погано, то і в другого щось не гаразд.

Виходячи з таких міркувань, я з самого початку створення Політичної партії «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА», відчув її своєчасність. Може ствердити, що саме з залученням широких верств населення,

стане реальністю, в тому числі і політичного вирішення, проблема реформування житлово-комунального господарства в Україні. Адже ж це, як їжа і вода в житті, так і Політична партія «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» є основою комунальних питань і всіх проблем, що пов'язані з експлуатацією будинків і прибудинкових територій.

Отримавши всі потрібні установчі документи із Центрального Секретаріату партії, я зразу приступив до створення в Івано-Франківській області

обласної партійної організації. Основним принципом залучення однодумців до цієї справи стала поінформованість щодо самої суті питання самоврядування, як основного дієвого інструменту експлуатації житла співвласників будинку. Проїшовши всі процедурні питання, обласна партійна організація 29 березня 2009 року була офіційно зареєстрована в Івано-Франківській області. Одночасно велася робота по створенню міської партійної організації. На даний час йде робота по створенню партійних організацій в районах і їх осередків в сільській місцевості.

Стосовно роботи житлово-комунальної системи, то в Івано-Франківській міській раді, при міському голові утворено Раду голів ОСББ, ЖБК та її керівний склад з трьох чоловік: голова Ради і два заступники. З ініціативи міського голови і членів Ради, щоквартально проводяться обговорення роботи всіх комунальних підприємств, з участю їх керівників, ведуться дискусії, щодо якості наданих послуг і обґрунтування їх вартості. На таких форумах ми інформуємо присутніх про діяльність нашої політичної партії і допомагаємо колегам по ОСББ в різних сферах з комунальними підприємствами.

В політичному житті, обласна партійна організація проводить роз'яснювальну роботу серед населення про роботу партії в цілому, про керівний склад партії. Більше всього виникає така людська цікавість: «хто вверху, який олігарх очолює нашу партію?» І це не дивно. Всі, на сьогодні, створені партії — є проектами ніяк не простих людей, які прагнуть дієвих змін в суспільному житті на покращення життя і добробуту, усвідомлення державної єдності, духовного виховання і монолітності нації, не залежно від національності, на створення справді здорового життя в Україні на довгі роки.

Наша партія — це партія, яка створена на самосвідомості вільних в своєму виборі громадян. На сьогодні партію в усіх областях очолюють голови ОСББ та житлових кооперативів. Голова нашої партії — Віктор Бичихін, ерудована людина з усіх питань в т.ч. житлових і комунальних. В партії відсутня зверхність і помпезність. Допомогу і консультації ми готові надавати кожному, хто до нас звертається. Аби щось зробити доброго, треба самому те відчутти, поміркувати, подумати, як жити далі, що робити і з ким по тому шляху йти. Адже ж нікому не відомо, що буде з ним, і з ким по долі буде він в житті. Яких доброт, висот досягне він сам і той, з ким разом будуть йти по спільному життю. Тільки єднання довкола спільної мети — де жити і як жити — може привести до загального добробуту, монолітності державного устрою і процвітання суспільства.

АНАТОЛІЙ НЕБЕСЬКИЙ

«Я НЕ МОЖУ ДВОХ РЕЧЕЙ: НАРОДИТИ ТА ПОЛЕТІТИ В КОСМОС»

«46 років — гарний вік для чоловіка» — так вважає недавній іменинник, голова Деснянської районної партійної організації Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА Анатолій Анатолійович Небеський. «Помилки молодості — за його словами, уже не загрожують, до старості ще далеко, а життєвий досвід і знання роблять життя цікавіше». Анатолій Анатолійович знає, про що говорить, коли стверджує, що в будь-якій несприятливій ситуації не потрібно зациклюватись на образах, потрібно просто жити, опанувати нове, і мати щиро-сердну мрію. До свого 46-річчя киянин Небеський підійшов у досить цікавій якості: дуже авторитетного фахівця — сантехника, на всі руки майстра в будинковому господарстві, студента 5 курсу Державної Академії житлово-комунального господарства, шановної людини в партії та одночасно безробітного голови правління одного із ЖБК Києва. Чому так вийшло, що із цього приводу думає сам Небеський і про його мрію в матеріалі нашого кореспондента.

Скільки б Анатолій Анатолійович не чув про ринкову економіку й проблеми переходного періоду дикого капіталізму він ніколи не міг зрозуміти й, напевно, уже не зможе, чому треба губити те гарне, що було, замість не створюючи нічого. І чому, якщо з'явилось щось нове й перспективне, старе буде висіти каменем на шийі не пускати.

У його рідному чернігівському селі Софіївка нещодавно проживало близько 2 тисяч мешканців: зараз — його літні батьки, брат, сестра з родинами та ще декілька людей. Можливо, і думав Анатолій після армії, працювавши в Києві й набравшись знань повернутися в рідне село, але незабаром повертатись стало нікуди: ні роботи, ні перспектив, навіть дівчат наречених не залишилося — загубили село реформатори. Але й у місті виявилось не краще.

Закінчивши з відзнакою ПТУ, колишній селянин швидко пішов нагору по кар'єрним сходам на тодішньому флагмані легкої промисловості — комбінаті «Хімволокно». Довелось обслуговувати експериментальну машину з сучасного виробництва полімерної нитки. Канадці приїжджали, захоплювалися: «Це ж треба! 22% прибутку — нечувано, у нас 6-8%, уже щастя. Ми цю нитку в будь-якому вигляді, хоч не за ДСТ, хоч порізану заберемо». Через пару років на «Хімволокні» таки порізали, але не нитку, а машину

й здали на металобрухт за гроші. З руїн «Хімволокна» довелось з гіркотю піти — таку машину загубили, а що натомість?

Пішов працювати в ЖЕК рідного Деснянського району на ремонтну ділянку теслю, сантехником. На питання, як це йому вдається увесь час освоювати нові професії, в Небеського проста відповідь: «Я не можу народити — фізіологія не дозволяє, й полетіти в космос — ніхто не пустить. А всьому іншому можна навчитися. Із сантехнікою взагалі просто: береш початок труби, і пішов по ній далі розбиратися». Довго розбиратися, що в ЖЕКу та ж, що й на водоканалі картина: навкруги мотлох лагоджене-перелагоджене, напишеш заявку на отримання хоч якихось засувки для перекриття води, ранньою весною — добре, якщо отримаєш в опалювальний сезон, коли їх уже й поставити не можна, не знадобилося. І постійно безглузда робота, сьогодні полагодиш, завтра знову прорвало. Які там енергозберігаючі технології або нові матеріали! На база-

рі й у будівельних магазинах усе є: і труби пропіленові й вентиля сучасні кулькові, так багато всього, прогрес не стоїть на місці, а в ЖЕКу дрантя для рук і того немає, так ще й районне УЖКГ постійно нерви псує. Дещо із заздністю читав і спостерігав за принципами роботи в ОСББ, що зароджуються, де люди самі своєму будинку господарі. І добре розумів, що така структура, як ЖЕК, як її не називай, морально застаріла. Одна розрада, півмікрорайону, особливо люди похилого віку, з Анатолійовичем шанобливо віталися: знали, красиво працює і гроші за послуги бере по совісті, а не «здирає» без сорому.

Чим будинок старіше, тим цікавіше його реанімувати

90-літній голова двох київських багатопверхових ЖБК Георгій Хомич Гай, довго дивитися, що таке добро як непитущий і думаючий сантехнік, у безгосподарному ЖЕКу пропадає, не

захотів. Покликав до себе в помічники й доступно пояснив: «Я вже старий. Учти працювати тебе не потрібно. А от усякі фінансові і юридичні тонкості й господарські хитрості освітлю господарські хитрості освітлю прийдеється. У гарному кооперативі без гарного бухгалтера не обійтись, але голова повинен знати більше найкращого бухгалтера». Чи то Гай був гарним учителем, чи то ученя видався кмітливий, себе Небеський хвалити не любить, але незабаром мешканці 162-квартирного будинку обрали Анатолія Анатолійовича головою правління кооперативу. Швидко казка розповідається, але не швидко справа робиться. Небеський возився з мокрим підвалом з тарганами й комарнею 4 роки, але тепер у нього хоч у кімнатних тапочках спускайся. До речі, про тарганів, якось Небеський із хлопцями «експериментував»: поклали в тарганову гушавину мобілку, так комахи тікали від дзвінка швидше, ніж на тарганових перегонах.

Підвал, заміна засувки, вентилів, теплоізоляції на

трубах — усього зробленого не перелічити. Головне, Небеський гнув свою лінію: у будинковому господарстві не повинно бути авралів, все повинно бути перелічене, виважене і все перевірене, профілактикою називається. За смішну зарплату в 1 тисячу гривень, що сам собі й призначив, багато чого робив власноручно, в інших випадках наймав фахівців і халтури не терпів, навіть, якщо члени правління радили, що, приміром, траву навколо будинку і бомжі за пляшку покосять, а малярів для під'їзду можна й з вулиці покликати. І постійно вчився у своїх колег, по публікаціям. Навіть в Академію за знаннями пішов. Йому подобалося бачити, як старий, не такий вже якісний, керамзитовий будинок, знаходив друге, комфортне життя, обростав утеплювачем на стінах вічно промерзаючих квартир. І чим складніше була проблема, тим цікавіше Анатолію Анатолійовичу було її вирішити.

Зрештою, у будинку на Лісовому проспекті, відбулося те, що повинно було відбутися при розумному господарюванні: у кооперативі з'явилися гроші — 3-6 тисяч гривень на місяць, залежно від сезону. А разом із грошима й безліч планів. Закономірно, але разом із грошима з'явилися й люди, що бажать зайняти місце голови правління в доглянутому будинку, де навіть квартири в ціні зросли. Давно застарілий Закон про житлово будівельний кооператив говорить: для того, що б звільнити з роботи голову кооперативу не проживаючому в ньому, досить одного голосу мешканця — члена правління, навіть якщо той тільки й уміє, що красиво говорити й обвинувачувати в недоліках. Так Небеський зовсім нещодавно став безробітним, хоча деякі мешканці й намагалися протестувати. Але занадто вже сильна психологія — моя квартира за броньованими дверима.

Чим серце заспокоїти

Якби це з Небеським трапилось декілька років тому, він засмутився б незмірно більше. Людська невдячність, річ хвороблива, й ліків від неї немає. Але ще спочатку своєї «кооперативної» кар'єри Анатолій Анатолійович познайомився з небайдужими людьми, близькими йому за духом хазяїна й невтомного трудівника, такими ж головами й членами правління ЖБК і ОСББ. Тоді він для себе чітко зрозумів, що українське прислів'я «Гуртом і батька добре бити» безнадійно застаріло. Разом потрібно не когось бити, а

будувати гідне життя. Потрібний новий кодекс про житлово-комунальне господарство, потрібний Закон України про ОСББ, як ніяк, 18% городян країни вже живуть у будинках, де втомилися чекати реформування ЖКГ на державному рівні й взяли свої будинки й гроші у свої руки для свого ж блага. І якщо нова партія випадках наймав фахівців і халтури не терпів, навіть, якщо члени правління радили, що, приміром, траву навколо будинку і бомжі за пляшку покосять, а малярів для під'їзду можна й з вулиці покликати. І постійно вчився у своїх колег, по публікаціям. Навіть в Академію за знаннями пішов. Йому подобалося бачити, як старий, не такий вже якісний, керамзитовий будинок, знаходив друге, комфортне життя, обростав утеплювачем на стінах вічно промерзаючих квартир. І чим складніше була проблема, тим цікавіше Анатолію Анатолійовичу було її вирішити.

Зрештою, у будинку на Лісовому проспекті, відбулося те, що повинно було відбутися при розумному господарюванні: у кооперативі з'явилися гроші — 3-6 тисяч гривень на місяць, залежно від сезону. А разом із грошима й безліч планів. Закономірно, але разом із грошима з'явилися й люди, що бажать зайняти місце голови правління в доглянутому будинку, де навіть квартири в ціні зросли. Давно застарілий Закон про житлово будівельний кооператив говорить: для того, що б звільнити з роботи голову кооперативу не проживаючому в ньому, досить одного голосу мешканця — члена правління, навіть якщо той тільки й уміє, що красиво говорити й обвинувачувати в недоліках. Так Небеський зовсім нещодавно став безробітним, хоча деякі мешканці й намагалися протестувати. Але занадто вже сильна психологія — моя квартира за броньованими дверима.

Без роботи Небеський не залишився ні дня, відразу ж пішов в ОСББ сантехником, в об'єднанні люди зібралися молоді — багато чого цікавого придумати можна. Це тільки «голови» можуть бути безробітними, люди із золотими руками й світлою головою — ніколи.. Мудра дружина Тетяна навіть сказала «Ну й слава Богові, ти тепер хоч спати став спокійніше». А світла голова Анатолія Анатолійовича знову не знає спокою. Є в нього щирісердечна мрія — повернутися коли небудь у рідне село Софіївку й щось там на принципах самоврядування організувати. Що саме, поки секрет. Але є ймовірність, що однопартійці Небеського про секрет не байдужого, не говіркового, але такого щирого у своїй переконаності і упевненості в кращому чоловіка, довідаються першими. І почують про свого товариша щось гарне, не обов'язково до чергової дати. Навіть якщо мрія, вірніше одна з них, так і залишиться мрією.

Вікторія Куликова

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

09.05.1945р.
ЖУРАКІВСЬКИЙ
Михайло Дмитрович
Голова Івано-Франківської
обласної партійної організації.

09.05.1983р.
ПАЛЬЧУК
Орест Вікторович
Голова Волинської обласної
партійної організації.

31.05.1976р.
РУДНИЦЬКИЙ
Сергій Васильович
Святошинська районна в місті
Києві партійна організація.

01.06.1964р.
НЕБЕСЬКИЙ
Анатолій Анатолійович
Голова Деснянської районної
партійної організації в місті Києві.

26.06.1955р.
СТАВИЦЬКИЙ
Василь Михайлович
Заступник Голови Партії.

27.06.1952р.
КУХАРЧУК
Петро Андрійович
Голова Оболонської районної
партійної організації в місті Києві.

ЗАПРОШЕННЯ ДО РОЗМОВИ

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Наша з Вами газета робить перші кроки. Багато її недоліків можна довго пояснювати труднощами зростання, але на поверхні однаково залишається очевидне: без Вашої підтримки, без Ваших підказок, без Вашої прямої зацікавленої участі в інформаційному наповненні редакція ще дуже довго буде неспроможна зробити газету корисною та цікавою для тих, кому призначена першочергово. Тобто для Вас, дорогі наші читачі й автори.

У цьому контексті Ваша підтримка має доленосне значення. Кому, як не Вам, «зсереди» відомі проблемні питання місцевого самоврядування й самоорганізації, ЖБК і ОСББ? І хто, як не Ви, може запропонувати дієві варіанти вирішення багатьох питань нашого складного буття? Ваш досвід і підходи до вирішення — ось головне, що може й повинно скласти основу невичерпного інтересу до газети керівників місцевих рад, ОСББ, ЖБК, ЖЕКів, інших органів самоврядування й самоорганізації населення.

Ми запрошуємо Вас влитися в дружнє співтовариство авторів газети, надсилати свої статті й поради, рекомендації й підказки. Повірте, Ваш досвід гідний того, щоб про нього знали по всій Україні, у кожному її районі, місті та селі. Багато хто із вдячністю застосує на практиці Ваші напрацювання. В остаточному підсумку, якщо замість того, щоб нагромаджувати помилки, ми будемо працювати на результативний успіх, життя наше стане більш благополучнішим, рух уперед стрімкішим, а народ заможним. Разом — ми сила, порізно — розчеплені пальці!

ЗВЕРТАЄМО ВАШУ УВАГУ

Газета розповсюджується за передплатою. Передплатні індекси видання дивіться в Інформаційному листі №1 Додатку до «Каталогу видань України» на 2010 рік.

КОМУНАЛКА

МІНЖКХ ПРОПОНУЄ ЗАМІНИТИ ПІЛЬГИ АДРЕСНОЮ ДОПОМОГОЮ

Міністерство з питань житлово-комунального господарства України пропонує замінити пільги на комунальні послуги адресною допомогою населенню.

Про це повідомив заступник міністра з питань житлово-комунального господарства Олександр МАЗУРЧАК у ході круглого столу в міністерстві.

«Пільги повинні бути замінені адресною допомогою конкретним людям», — сказав він.

О.МАЗУРЧАК додав, що це торкнеться всіх пільговиків, які користуються комунальними послугами (у тому числі, пільги на проїзд у транспорті). Планується, що адресна допомога буде здійснюватися у вигляді виплат, доплат до заробітних плат і т.д.

Він уточнив, що ці пропозиції передбачені в рамках проекту Програми реформування житлово-комунального господарства.

У рамках програми також планується розробити Концепцію адресного надання пільг населенню на оплату житлово-комунальних послуг.

При цьому міністерство розглядає можливість розширити кількість споживачів, які зможуть одержувати субсидії на оплату житлово-комунальних послуг. Для цього планується передбачити можливість одержання субсидій для жителів, плата за комунальні послуги яких перевищує 10-15% загального сімейного доходу (сьогодні — 15-20%).

<http://economics.unian.net/rus/detail/44494>

У МІНЖКХ КАЖУТЬ, ЩО КОМПОНУСЛУГИ В КИЄВІ ТАКИ ПОДОРОЖЧАЮТЬ

Міністр з питань житлово-комунального господарства Олександр Попов заявив, що у 2010 році тарифи на компослуги не підвищаться тільки у тих містах і селах, де вони відповідають собівартості. Так він прокоментував інформацію щодо зниження ціни на російський газ.

«Переконали, що в цьому році тарифи на житлово-комунальні послуги не будуть збільшуватись. У тих містах, де ціни відповідають собівартості тарифів, споживачам хвилюватись не варто, однак, там де тарифи занижені, вони будуть переглянуті — запевнив міністр.

Зокрема, за його словами, це стосується ситуації в столиці, де рівень тарифів на 50% менший економічно обґрунтованих, тобто населення сплачує лише половину вартості тарифів за спожиті компослуги.

«Тому тут необхідно шукати шляхи вирішення цієї проблеми: чи знайти гроші в міському бюджеті та покривати різницю за рахунок муніципалітету, чи поступово виходити на економічно обґрунтований рівень. Це актуальна проблема, яка має місце і в інших містах та регіонах», — наголосив Попов.

Він також додав, що у випадку, аби ціна на газ залишилася незмінною, оплата за спожиті гарячу воду та тепло, змусила б підняти ціни на

житлово-комунальні послуги в цілому у 2-2,2 рази.

«Це означало б, що квартплата збільшилася б на 300-400 гривень для однокімнатних квартир та на 600 гривень для двокімнатних. Відповідно б, ще більше платили б власники трикімнатних квартир», — сказав міністр.

Попов наголосив, що такі ціни для населення в Україні не можна було вводити, адже люди просто відмовилися б сплачувати, і «це фактично зруйнувало б економіку житлово-комунального господарства».

Як відомо, 22 квітня президент Віктор Янукович заявив, що, враховуючи домовленості щодо ціни на газ, тарифи на газ і житлово-комунальні послуги для населення у 2010 році підніматися не будуть.

Українська правда

МІНЖКХ ПРОПОНУЄ ВВЕСТИ ОБОВ'ЯЗКОВЕ СТВОРЕННЯ ОСББ

Міністерство з питань житлово-комунального господарства України пропонує з 2015 року ввести обов'язкове створення об'єднань співвласників багатоквартирних будинків (ОСББ) у приватизованому житловому фонді.

Про це в повідомив заступник міністра з питань житлово-комунального господарства Олександр МАЗУРЧАК у ході круглого столу в міністерстві.

Ця міра передбачається шляхом доробки нової редакції Закону «Про об'єднання співвласників багатоквартирного фонду», що планується розробити в рамках Програми реформування житлово-комунального господарства до 2015 року.

А.МАЗУРЧАК оцінює діючу редакцію закону як неоднозначну, оскільки для реєстрації ОСББ вона передбачає наявність згоди на об'єднання від 50% плюс одного жителя будинку. Міністерство розглядає варіант спрощення реєстрації ОСББ, передбачивши можливість його створення трьома жителями будинку й представником виконкому, що представляє 97% жителів будинку.

Програма також передбачає збільшити в три рази кількість ОСББ до 2015 року, а в будинках від 5 поверхів і вище довести кількість ОСББ до 70%.

При цьому планується збільшити в 3,5 рази частку загальної площі багатоквартирного житлового фонду, переданого в керування підприємствам некомунального сектора економіки.

По даним Мінжкх, за станом на 1 січня 2010 року під керуванням ОСББ перебуває тільки 13% житлових будинків в Україні.

Для стимулювання створення ОСББ передбачається створити спеціальний фонд для спільної участі держави й жителів у фінансуванні першого капітального ремонту житлового будинку, у якому створено або створюється ОСББ, а також створити консультативні центри сприяння й підтримки ОСББ і керуючих компаній.

При цьому планується створити систему підготовки управителів багатоквартирних будинків.

Міністр із питань житлово-комунального господарства України Олександр ПОПОВ заявив, що фінансову підтримку на капітальний ремонт або реконструкцію житлового фонду будуть одержувати тільки об'єднання співвласників багатоквартирних будинків або інші об'єднання по керуванню житловим фондом.

<http://economics.unian.net/rus/detail/44492>

Державний комітет зв'язку та інформації України ф. СГ-1

ДОСТАВНА КАРТКА - ДОРУЧЕННЯ

№	місто	літер	На газету	49022
				індекс видання
газета «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА»				
національна версія				
квартальність	періодичність	міс	грн	кількість копілок
№ 201 рік по місяцю				
1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12			
Почтова адреса		місто село		
код вулиці		область		
код		район		
№ буд.		вулиця		
провінція, індекс				

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 14839 — 3810Р от 26 01 2009 г.
Засновник: Політична Партія
«САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА»
e-mail: pp_sud@ukr.net
site: www.partiya-sud.org.ua
Шеф-редактор: Віктор Бичихін
Редактор: Ігор Орел
Дизайн, верстка: В'ячеслав Фесенко

ПІШТЬ, ЗАХОДЬТЕ. Адреса редакції:
01004, м. Київ, бульвар Т. Шевченка, 46, оф. 5
ТЕЛЕФОНУЙТЕ:
(044) 360 11 27, (044) 360 11 37
Зам. №
Віддрукована в друкарні «Прес Корпорейшн Лімітед» м. Вінниця, вул. Чехова, 12-А
тираж 5 000 экз.

Листи читачів не повертаються, в листування з читачами редакція вступає на сторінках газети. Редакція залишає за собою право стилістичної правки листів, звернень, інших друкарських та письмових авторських матеріалів без виправлень значення змісту. Думка редакції може не співпадати з думкою авторів публікацій. Відповідальність за зміст, топографічних назв, хронологічної дати, вірогідність фактів і т.д. несуть автори статей.

Ви можете передплатити газету на 2010 рік.
Передплатні індекси:
49022 — укр. мова
49023 — рос. мова